

Подих свободи

«...Вільною я відчуваю себе навесні, коли зі сходом сонця з балкона дивлюсь на ластівок...»

Катерина Івкова, Севастополь

"Людина виховується для свободи"

Гегель

Для мене свобода - це стан душі, внутрішній світ, а найголовніше - це сенс життя. Російський поет-бард Олег Мітяєв в одній із найкращих своїх пісень сказав: "Свобода и чистая совесть - это лучшее, что может быть". Це справді так. Але ці поняття – свобода й чисте сумління – це речі, пов'язані між собою, адже людина з чистим сумлінням ніколи не буде обманювати чи пристосовуватись до життя, вона йде своєю дорогою, не боячись опинитися в скрутній ситуації, а значить, вільною, бо, як сказав французький письменник А. Камю, вільний той, хто може не брехати. Отже, людина, котра має потужний стрижень всередині, котра має чисте сумління, котра свідомо обрала для себе такий шлях, безперечно, є вільною.

По-справжньому вільною я відчуваю себе навесні, коли зі сходом сонця з балкона дивлюсь на ластівок, що, прилетівши додому, співають так красиво й весело. Я ніколи не бачила, щоб ластівки сідали на землю. Більшу частину свого життя вони проводять у польоті, гнізда будують під дахами будинків. Ластівки кожен рік долають тисячі кілометрів, ризикуючи власним життям заради того, щоб не просто літати, а купатися в повітрі й радіти життю. Вони ніколи не помиляються, вони прилітають до своїх минулорічних гнізд. Я це точно знаю, адже декілька років тому одна ластівка, пролітаючи дуже низько, заплуталась у сітці, яку хтось кинув на акацію, і пошкодила лапку. Я обробила лапку, перебинтувала її. Два тижні ластівка жила у мене вдома, але весь час хотіла на волю і дзьобиком стукала у скло, не розуміючи, чому воно заважає летіти. Коли вона одужала, я відпустила її на волю. Та через рік вона повернулася. Я впізнала її по перебинтованій лапці. Спостерігаючи за ластівками, ніби переймаєш їхню надзвичайну радість і починаєш відчувати себе вільною. Здається, що у тебе за спиною теж крила і ти теж можеш літати. У цю мить душу пронизує якесь чудове життєдайне проміння радості – приходить весна, оживає природа, співають ластівки, радіючи з того, що повернулися додому.

А чомусь наша молодь, у переважній більшості, на відміну від птахів хоче виїхати за кордон, вважаючи, що в інших країнах зможе покращити своє життя.

Це хибна позиція. Дуже прикро, що на 20-тому році Незалежності ми можемо спостерігати таку картину. Зрозуміло, що в цьому якоюсь мірою винна держава, точніше, люди, які очолювали її в той чи інший проміжок часу.

Зараз стало модним вважатися космополітом, тобто громадянином світу. Як позбавитися такої ментальності? Очевидно, треба змалечку навчати дитину нашої історії, нашої культури, щоб вона відчувала гордість за те, що є українцем(українкою), що живе в цій державі, щоб вона пам'ятала, що в ній тече кров славних запорожців, щоб вона цим пишалася, і щоб тоді, коли вона виросте, у неї не виникло бажання поїхати кудись подалі і оселитися там назавжди, мотивуючи своє рішення гаслом: там батьківщина, де жити краще. Я вважаю, що всі ми, українці, маємо усвідомити, що саме від нас залежить майбутнє нашої держави. Неможливо весь час звинувачувати всіх, окрім себе, в тому, що у нас все погано, адже якщо все погано, ми в цьому винні самі, значить, ми не доклали зусиль для того, щоб стало краще. Нам треба зрозуміти, що справжня свобода вимірюється не кількістю країн, котрі змінювала людина у пошуках комфортнішого життя, а кількістю добрих справ, зроблених для своєї країни. Адже вільною по-справжньому може бути лише та людина, яка нікого не боїться, іде своїм шляхом, яка намагається робити добрі справи для власної країни, яка прагне знайти своє щастя там, де народилася, яка утверджує ідеали СВОБОДИ, ПРАВДИ, ДОБРА, СПРАВЕДЛИВОСТІ саме у власній країні. Якщо кожен з нас думав би саме так, наша країна вже давно б посіла провідне місце в європейській спільноті. Отже, нам треба зрозуміти, що щастя і свободу можна знайти лише на своїй батьківщині, яка подарувала нам найдорожче – життя. За щастя, як і за свободу, треба боротися, а здобувши їх, берегти, як зіницю ока, бо свобода і щастя – це такі поняття, які сьогодні є, а завтра можуть зникнути. Недарма ж Вольтер сказав: "Втратити свободу може лише той, хто не вмів її захищати".

Для мене особисто свобода не порожній звук, не красиве слово, це сенс життя, оскільки в майбутньому я збираюся працювати журналістом, а в цій професії свобода – це найголовніше, тому що журналіст, де б він не працював – на провідному телеканалі чи в обласній газеті – має відчувати себе вільним і захищеним. А якщо цього нема, якщо у людини існують якісь сумніви з приводу того, що можна говорити, що ні, чи, вибачте, не дай Боже, існує загроза опинитися з відірваною головою після будь-якого викривального репортажу, зрозуміло, що така людина не може повноцінно виконувати свій професійний обов'язок, тобто не може донести правду до глядача або читача. Зрозуміло, що в такій ситуації мова не може йти ні про яку свободу. Ось чому для журналіста питання свободи є надзвичайно важливим та актуальним. Сьогодні, в час, коли Україна намагається посісти гідне місце серед європейських країн, коли вона духовно відроджується, коли триває розбудова нашої держави, питання свободи слова, свободи громадянина є надзвичайно

актуальними і саме від них залежить, чи стане Україна на шлях азіатських або африканських країн, чи все ж таки нарешті стане частиною Європи, як мріє про це Дмитро Павличко:

Вставай, Україно, вставай,

Виходь на дорогу свободи,

Де грає широкий Дунай,

Де ждуть європейські народи.

Кажучи про свободу, неможливо оминати таку прозову, приземлену річ, яка, на жаль, може цю свободу обмежити, – це гроші. Я відчуваю це на собі, адже обожаю Київ і дуже хочу мати можливість відвідувати його тоді, коли я за ним скучу, але гроші обмежують мою свободу. Я можу поїхати до столиці лише тоді, коли беру участь у якихось конкурсах, наприклад, приїжджаю вранці, йду на конкурс, а після цього десь годину чи дві можу пройтись по Києву. Тобто, побачити столицю саме через брак грошей мені не вдається, оскільки в Києві у мене немає родичів, відповідно, і немає, де зупинитися, а стипендії, звичайно, не вистачить, щоб зупинитися в готелі. Зрозуміло, що можна поїхати до столиці на один день (зранку приїжджає ш, ввечері їдеш додому), що я, власне, і роблю, але одного дня не вистачає, щоб побачити всю чарівну красу міста: музеї, пам'ятки архітектури, знакові місця, стародавні вулиці. Аналогічна ситуація з іншими містами. Якщо неможливо людина й любить свою країну, хоче милуватися її красою, відвідувати видатні пам'ятки архітектури, то виявляється, це для неї складно саме через брак грошей.

Ще свобода для мене – це можливість творити, писати вірші, висловлювати власні думки. Створюючи вірші, я відчуваю подих свободи, бо завжди маю вибір про що написати, на яку тему, яке ім'я дати головному герою, кого покарати, а кого нагородити...

Декілька своїх віршів пропоную вашій увазі, якщо вам, звісно, цікаво. Це, насамперед, вірші про нашу іменинницю, яка святкуватиме свій ювілей вже 24 серпня цього року; це вірші про людей, які відчувають себе вільними, які оберігають свободу і щосили намагаються її зберегти, бо для них свобода є сенсом життя, це лицарі пера.

Країно, з днем народження тебе!

Сьогодні в нас усіх найбільше свято!

Як матір, я люблю тебе одну!

Бувай щаслива, в тебе вірю свято,

Душі своєї збережи весну.

Попри сумні і болісні хвилини,

Коли були у прірви на краю,

Національну пам'ять зберегли ми

І мову теж відстояли свою.

Під ясным сонцем шаленіють квіти,

Що з вітром вже пустилися в танок,

Калина в лузі нахилила віти

Під тягарем одягнених прикрас.

Й зелене, рідне, ніжне місто,

Якого врода осяває світ.

Із прапора створив собі намисто

Мій любий Київ, кажучи: "Привіт!"

*А з неба задивляються поети,
Що без тебе не мислили життя,
В тобі одній – птахів "вільготні злети",
Ти повернулась вже із небуття.*

*Як сяє сонце! І не випадково.
Все над тобою небо голубе.
А ти стоїш прекрасна і святкова,
Україно, з Днем Народження, тебе!*

Ми – українці

*Ми – українці, діти Ярослава,
Палатимуть завжди наші серця!
Володарі величнійшої справи:
Державотворення - сенс нашого життя!*

*Наші діди - величні запорожці,
Які сміливо йшли за волю в бій.
Нас не купити ні за які гроші,
Ми свідки найтрагічніших подій.*

*У нас хотіли відібрати мову,
Знівелювати пам'ять про батьків,
Ми пережили три голодомори,
Голів не похиливши в бік катів.*

*Пройшли ми крізь в'язниці і ГУЛАГи,
Та попри це не опустили рук,
Ніколи нас нікому не здолати,
Бо вільний вітер – янгол наш і друг.*

*Ми розпочали шлях до перемоги,
Виборюючи право на життя,
І вже позаду тернові дороги,
Країна власна – наше здобуття.*

*І ми її не віддамо ніколи,
Та з кожним днем крокуємо вперед.
Ми, українці, –Юрії й Миколи–
Побачимо свого народу злет.*